

Jaynen otsa rypistyi.
Hän ei halunnut toisen
joukkueen voittavan!

Molempien joukkueiden kannustamista

Ashley Stark
(Perustuu tositapahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Etelä-Koreassa.

Jayne söi vielä viimeiset nuudelinsa. Mmmm.
Herkullista!

"Pelataan yut noria!" Ji-Ho-eno sanoi.

Oli taas se aika vuodesta! Hänen perheensä juhli *chuseokia*, korealaista kiitospäivää. Tänään Jaynen perhe oli kokoontunut syömään paljon ruokaa ja pelaamaan yhdessä yut noria. Yut nori oli Jaynen lempipeli.

Kaikki istuivat piirissä lattialla. Jayne katseli ympärilleen. Kummassa joukkueessa hän halusi olla? Hän säntäsi istumaan Ji-Ho-enon viereen. "Minä haluan olla sinun joukkueessasi!" hän sanoi. "Meistä tulee suuria voittajia!"

Ji-Ho-eno nauroi. "Kun sinä olet joukkueessamme, meillä on tosiaankin hyvät mahdollisuudet!"

Jaynen äiti asetti pelilaudan keskelle piiriä. Jayne auttoi häntä asettamaan osat paikoilleen. He antoivat neljä keppiä sille joukkueelle, joka pelaisi ensimmäisenä.

Jaynen serkku Ana sai ensimmäisen vuoron. Hän heitti kepit ilmaan. Se, millä tavoin kepit laskeutuivat, osoitti, kuinka monta ruutua joukkue sai liikkua pelilaudalla. Kaikki neljä keppiä olivat yläpuoli alaspäin, mikä tarkoitti, että Ana sai yutin! Hän sai siirtää joukkueensa pelimerkin eteenpäin neljä ruutua ja sai ylimääräisen vuoron.

Mutta Ana ei ollut Jaynen joukkueessa.

Jayne risti käsivartensa ja kurtisti kulmiaan. "Toivoin, ettei hän heittäisi hyvin", hän kuiskasi Ji-Ho-enolle.

"Piristyi!" Ji-Ho-eno sanoi. "Peli on vasta alussa."
Eno hymyili kannustavasti.

Anan toisen heiton jälkeen Jaynen joukkue heitti kepit. Mutta he eivät saaneet siirtää pelinappuloitaan niin pitkälle kuin Anan joukkue.

Joka vuorolla Jaynen perheenjäsenet hurrasivat ja nauroivat. Jayne katseli, kun pelinappulat liikkuvat laudalla. Kaikilla oli hauskaa.

Kaikilla muilla paitsi Jaynella. Hänen joukkueensa oli yhä tappiolla.

Lopulta tuli Jaynen vuoro. Hän heitti kepit ilmaan, mutta vain yksi laskeutui yläpuoli

alaspäin. Hänen joukkueensa pelinappula eteni vain yhden ruudun.

Jayne risti käsivartensa. "Minä lopetan!" hän huusi. "Minä halusin meidän voittavan."

Äkkiä kaikki olivat hiljaa. Kun hän kohotti katseensa, hänen perheensä tuijotti häntä. He näyttivät yllättyneiltä siitä, että hän oli niin vihainen.

Jaynen kasvoja kuumotti. Hänestä tuntui pahalta, ettei hän ollut iloinen perheensä puolesta. Hän ei yleensä suuttunut niin kovasti. Hän nousi ylös lähteäkseen pois piiristä.

Ji-Ho-eno ojensi kätensä. "Ei sinun tarvitse lähteä", hän sanoi. "Voittaminen ei ole kaikki kaikessa. Yritä vain pitää hauskaa."

"Hyvä on." Jayne istahti takaisin paikalleen. Hän halusi pitää hauskaa kuten kaikki muutkin. Hän veti syvään henkeä ja katseli, kun hänen serkkunsa Ben heitti kepit.

"Hieno heitto, Ben!" Ji-Ho-eno sanoi. Hän kuulosti iloiselta.

Jayne katsoi Ji-Ho-enoa silmät suurina. Eno kannusti toista joukkuetta! Ehkä juuri siitä syystä enolla oli niin hauskaa.

Kun seuraava kierros alkoi, Jayne päätti kannustaa jokaista *kummassakin* joukkueessa. Ji-Ho-eno oli oikeassa. Voittaminen ei ollut kaikki kaikessa. Jeesus voisi auttaa häntä olemaan iloinen perheensä jäsenten puolesta, vaikka hän häviäisikin.

Kun oli jälleen Anan vuoro, Jayne hymyili serkulleen. "Lykkyä tykö! Selviät kyllä siitä."

Piirin toiselta puolelta Ana hymyili takaisin. Jaynen sisimmässä oli lämmin tunne. Hänellä oli jo hauskeempaa! ●

"Niin moni asia elämässä riippuu asenteestamme. Sillä, miten päätämme nähdä asiat ja suhtautua muihin, on todella suuri merkitys."

Presidentti Thomas S. Monson (1927–2018), "Eläkää yltäkyläistä elämää", *Liahona*, tammikuu 2012, sivu 4.